

~~Esperança~~

Efectivament, ^{de la} ~~la~~ inavinitat del jon le peñs
 moltíssima gent en la transició. Les bones una
 veritat demostrable i demostrada, encara que la
 inquietat de molts homes pretingui, com tin
 tant Pan, tenir la veritat ignora. Però una
 examinem la frase. Però reconeix que la
 seva doctrina és un jon, però un jon s'ana. El
 mot jon equival a llei, a comandament. Les
 bé: sense llei, ^{si en resumint} ~~però~~ tant Pan, també
 serem jats, igual, perquè la llei està

idolatria de la carn i del líner.

Tota la substància del cristianisme consisteix
en l'acceptació ~~amb~~ amorosa d'aquell jou,
en la sublimació d'un jou ~~antidivinitat~~ que ens imposa la
~~vertebrat de~~ deien el coneixement de la
santedat de Déu. És per obra de l'Esperit
tant que el coneixement de Déu i de la seva
santedat són simultanis ~~amb~~ en el cor de l'home.

~~Restar el lloc de la santedat per la~~
~~deu de la~~

contra Déu hi ha tatanís amb la seva fira
d'ídols, que són la carn i el diner. Però, "els ídols, ~~veritat~~
no són res - Déu tant Pan - perquè només hi ha ^{si}
no ve Déu". (I. Cor VIII, 4) Però ^{el} aquesta idolatria ~~no~~

que comporta un jon, que, ~~compta que~~ ~~no~~ ~~és~~ ~~una~~ ~~veritable~~
no té res de man, i es converteix en una veritable
fiannaia.

Es per amor a Déu que hem d'acceptar el
jon de la veritat. Justament és de Jesús aquesta
frase, pronunciada en el discurs de la bena: ~~que~~ "si m'
estimen guarden els meus manaments." (Jn. XIV, 15)

5
El jou que ens impugna Jesús és ~~veritablement~~
una alliberació, ~~no ja~~ perquè la nostra naturalesa pecadora tendeix
al pecat; ~~per molt que~~ ^{en canvi de} ~~el jou de la carn pot~~
~~ser de la sagrada~~ ~~que ens~~ ~~deu~~ ~~la~~
dignitat ~~humana~~ humana, ~~ens~~ ~~convertim~~ ^{en}
esclaus i ens ~~quatre~~ ^{nos} la condemnaió eterna, comparats
els dos jous, el de la intimitat i el del vici, el
de Jesús i el de Satanàs, el del crest ~~de~~
~~veritable~~ ~~deslliurament~~. El jou de Jesús ens fa fills de
Déu; el de Satanàs ens impugna fins a l'abominació i arriba sovint
a extrems monstruosos.

U jon de Jesús ^{no} ~~és~~ ^{exactament} ~~certament~~ un jon: ~~sergent~~ ^{sergent} ~~veritable~~ ^{de la llei de l'llibertat.}
I agosta els exerceis
vigilància, mortificació i penitència. És per això
que el naturalisme, ~~grosser~~ ^{grosser} ~~com és~~, el combat amb
totes les seves forces. Afortunadament és de sentit comú
que el naturalisme és insuïcil i antisocial. Si arribéssim
deixant sense fe el nostre cor, burxant el nostre pensa-
ment i la nostra paraula! ~~transcendent~~ U jon de
Jesús és una regla de dignitat que descriu l'home
total, la seva ànima, el seu esperit i el seu cos, i com
que el jon de Jesús no és hipòcrita controla àdhuc ~~de~~ la
nuestra ~~prava~~ imaginació contra els malts pensaments,
que no són altra cosa que fantasmes. No obstant, l'home
pot pecar i es pot condemnar ^{ocasionalment} ~~per sempre~~ ^{per causa} d'un ~~error~~

7

desig fantasmal. El jon de Jesús ens lliura
àdhuc als fantasmes ajudant-nos a esquivar-los. Deixar-se
posseir per un fantasma llord és la pitjor hamelinació
que pot sofrir l'esperit de l'home. Seria ridícul que
podent fer el nostre camí com homes lliures anessim pel món
~~revertint hipòcritament le~~ dignitat i ~~coronats~~ le mal pensament.

Es dir que vota Unitat contra la nostra
naturalera i vota ~~amb els pagans~~ l'ambient
naturalista del neopaganisme. Sempre ha estat. Tant
Pan escriu als fidels de Corint: ~~que~~ "fracta larament
el men cor i el fine en servitud, se per que després
d'haver predicat als altres sigui ~~finalment~~ jo mateix
rebatjat." (I Cor. IX, 27) En altre passatge també

8

Sant Pau deu als Corintis que per tres vegades
ha demanat al Senyor que el plinés de l'espina
de la carn i que Ell li ha respost: "ha meua
gràcia et basta, car és en la feblesa que la meua
potència es mostra tota entera." (II Cor. XII, 9) La
feblesa de la carn no impedi que entorse anys
abans Sant Pau, com explica ell mateix, fés
arribat fins al tercer cel. (II Cor XII, 2ab)

Només la gràcia de Deu i la sobrietat
podem aconseguir la virtut. Sant Pau revelava
als seus amics de Corintze els sacrificis i abstinències que
s'impresionen els que coneixen de l'estadi per tal
de guanyar una corona de flors mortals. "Fem junts igual

resultes per a guanyar una corona immortal" 9

(I Cor. IX, 24, 25) "Sigueu sobris i vigilants - escriu
tant Pere - perquè el diable, l'adversari nostre, bramulant
com un lleó, ~~demanda~~ ronda cercant a qui devorar. (I Pet, V, 8)

"La meua gràcia et basta." Relacionem
aquesta frase amb aquella altra de Jesús a
la Samaritana: "Si scires donum Dei." "Si
coneguessis la gràcia de Déu!" (Jo. IV, 10) És to
ponderatíu amb que Jesús digné aquestes paraules
és capaç d'illusonar a tothom que tingui
un bric de fe. Demanant-la amb humilitat,
aquesta gràcia ~~pot ser argumentat~~ sorgirà com

una font d'aigua ^{viva} brollant per a vida
eterna, tal com prometé Jesús a la samari- 70
tana.

És una veritat absoluta que el jon del Crist
és suau i la seva càrrega lleugera. Preguntem-ho
als que habitualment viuen en estat de gràcia, i
encara més, als que havent-la perduda durant
molt temps, finalment li han recuperada. Tots aquests

us dirán que llur alegria és immensa, però i que

la falsa felicitat dels que viuen en jovent mortal
no pot compararse amb l'alegria i el consol
del que viu en el repòs

del Senyor de Jesús. Gràcies a Déu, en el nostre

temps, les conversions abunden. Pregunten a
 algú d'aquests que ha trobat el Crist
 si aquest jon és suau, ~~si és un bon amic~~
~~o carregat~~ i no respondria que el do
 de la gràcia de Déu és ~~un~~ una veritat experimental
 en la persona d'ell.

Vjs

És ~~cert~~ cert que el jon de Jesús és realment
 un jon, però un jon suau, premiat amb ~~el~~
~~la~~ gràcia de Déu ~~per~~ la inefable
 fluència de la gràcia de Déu. La principal veritat
 d'aquesta vida és ^{la} gràcia. És
 una veritat experimental, el fonament de la

nostra magnífica llibertat de folls de
Jen, llibertat que només el pecat ens pot

prendre. ~~Comentat~~ És per això que Jesús
deia: "La veritat us farà lliures." (Jo. VIII) El jon
del britt ~~en~~ equival Jones a la gràcia, a
la veritat i a la llibertat, que espiritualment
per tant són mots sinònims.

CC

desgraciat! Qui em la llumada d'aquest
cor de mort? Només la gràcia de
Dien per Jesucrist nostre Senyor!"

I ara fixem-nos bé en la conclusió
d'aquest raonament: "Així doncs, jo mateix,
per la raó, sóc esclau de la llei de Dien, i
per la carn sóc esclau de la llei del pecat."

(Rom VII, 22-25) "En què la llei de l'
Esperit de la vida (de l'esperit sant) m'ha
alliberat de la llei del pecat i de la mort." (Rom VIII, 2)

escrita en els nostres cors fins a tal punt
 que la nostra consciència ens serveix de
 testimoni. (Rom II, 14-16) "La llei no fa
 altra cosa que donar-nos el coneixement del
 pecat." (Rom III, 20) escriu també sant Pau. (Rom III, 20)

~~deixem parlar tant Pau~~
 Per consegüent el jon de Jesús no és tal jon; el
 veritable jon és la nostra carn i amb ella
 el pecat. ~~deixem parlar t. Pau:~~ "Prene plaer en la llei de Jesús, segons

~~continua l'abat de Montserrat~~ l'home interior, ~~però~~
 dia encara fent Pau, però
 veig en la meua carn una altra llei que
 lluita contra la llei de la meua raó i que em
 converteix en captiu de la llei del pecat que
 hi ha en la meua carn. Que em vete de

est jou de jesus